

Ce este moartea a doua?

6 iulie 2005

Gili Cârstea

Vorbeam recent cu cineva despre jertfa lui Hristos care a pus capăt urgiei desprinderii de izvorul vieții, și am realizat pentru prima oară cât de deformată este concepția populară despre moartea a doua.

Ideea este că Hristos a murit de moartea a doua și a înviat, demonstrând puterea lui Dumnezeu asupra morții. Astfel, moartea a doua nu este de temut pentru cel credincios, deoarece Hristos ne poate învia din ea.

Ce este moartea a doua? Există înviere din moartea a doua? A murit cineva până acum de moartea a doua?

Să vedem ce spune Scriptura despre moartea a doua:

„Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul: Cel ce va birui, nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte” (Apocalips 2:11).

„Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nici o putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos, și vor împărăți cu El o mie de ani” (Apocalips 20:6).

„Și Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua” (Apocalips 20:14).

„Dar cât despre fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinătorii la idoli, și toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua” (Apocalips 21:8).

Aceste afirmații ale lui Ioan sunt în perfectă armonie că moartea a doua înseamnă dispariție definitivă. Din ea nu mai există întoarcere, înviere sau revenire. Ea este adio pentru totdeauna de la viață. Moartea a doua nu este un loc, o zonă, o stare, ca cineva să se poată întoarce de acolo. Spre deosebire de prima moarte, de unde toți vor învia, moartea a doua este moarte veșnică, dispariție veșnică, anihilare veșnică.

Când cineva înviază, aceea a fost prima moarte – chiar dacă persoana respectivă a suferit morți succesive, cum este cazul lui Lazăr, sau al unora care vor fi înviați la a doua venire, spre a privi revenirea lui Hristos. Lazăr a murit de două ori. A doua oară a fost moartea a doua? Nicidecum. Putea să mai moară de cinci ori și să fie înviat de Hristos tot de atâtea ori, tot prima moarte era. Când cineva înviază, moartea lui a fost prima moarte. Când

cineva nu mai înviază niciodată, putem spune că aceea este moartea a doua, moartea adevărată.

Prin urmare, este un nonsens monumental să afirmi că cineva a murit de moartea a doua și a înviat.

A fost nevoie să ni se vorbească așa deoarece limbajul curent numește moarte ceea ce în realitate este, și Scriptura numește, un somn. Este un somn, deoarece toți oamenii care au trăit vreodată pe această planetă vor fi înviați din nou, în două evenimente distincte, numite prima și a doua înviere. „Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nici o putere.”

În prima înviere sunt chemați la viață oamenii care au avut încredere în Dumnezeu și s-au lăsat vindecați de El, primind haina neprihănirii lui Hristos. A doua înviere se referă la evenimentul de la sfârșitul mileniului, când vor fi chemați la viață toți ceilalți oameni rămași pe pământ, care nu au acceptat împăcarea realizată prin Hristos. Noi nu spunem că aceștia vor muri de moartea a doua deoarece mai mor o dată, ci deoarece acum ei dispar pentru totdeauna, spre deosebire de prima lor moarte, de unde au fost înviați.

Ba Ioan spune ceva și mai spectaculos. El afirmă că în iazul de foc – care este moartea a doua – vor fi aruncați nu numai oameni și îngeri păcătoși, ci și Moartea și Locuința morților. Interesant, nu?

Ce vrea să spună aceasta? Nimic mai puțin decât că moartea va înceta să mai existe, va fi desființată, anihilată, eliminată pentru totdeauna. După ce păcătoșii vor dispărea fără urmă și pentru totdeauna, Dumnezeu va face să dispară chiar fenomenul care i-a înghițit pe copiii Săi rebeli. Astfel, moartea a doua are un mecanism ascuns care o anihilează chiar pe ea, după ce și-a devorat victimele. Istoria păcatului, timpul, se încheie după ieșirea morții, eliminând din viața universului chiar amintirea ei.

În Dumnezeu se află o copie a fiecărei ființe inteligente create sau născute vreodată. Prima moarte nu distruge copia. Aceasta rămâne la locul ei, lucru care permite o înviere ulterioară. Cu privire la morții în Hristos, curățirea lor are loc în copie – în cărți – fiind eliberați de păcat și restaurați în timp ce dorm. Cei care L-au refuzat pe Hristos în timpul vieții nu suportă nici o intervenție în timpul morții. Copia lor va fi păstrată intactă, așa cum arăta ea în clipa morții.

Astfel, din punctul lui Dumnezeu de vedere, toți copiii Săi – îngeri sau oameni – există în El, unii în viață și alții dormind. Nimeni nu a fost îndepărtat definitiv din trupul colectiv, nimeni nu a fost lăsat să suporte alegerea proprie de a se desprinde de izvorul vieții. Toți sunt acolo și nici unul nu lipsește.

Dar are loc a doua înviere, cea de la sfârșitul mileniului, care pune punct final acestei situații. Istoria este derulată de la capăt, acum fără deformările și minciunile lui Satana. Fiecare observă că Dumnezeu nu are nici un amestec în nebunia păcatului. Toți recunosc faptul că Dumnezeu a procedat corect. Această declarație de vinovăție din partea păcătoșilor eliberează memoria colectivă a universului de orice urmă de acuzație și declanșează resortul care împiedicase până acum deconectarea de la izvorul vieții. Acum păcătoșii pot fi eliminați din trupul colectiv, căci moartea lor este finală, fără întoarcere, fără viitor.

Aceasta este o fractură devastatoare pentru Dumnezeu, o despărțire pentru totdeauna, un adio veșnic, o lucrare extrem de „ciudată,” căci până în acest moment nici unul dintre copiii Săi nu a mai fost șters din inima Lui. Acum are loc o transformare majoră în inima lui Dumnezeu, o resetare, o formatare, o îndepărtare a unei părți din creație, pe care a sperat până în ultima clipă că o poate recupera.

Voi folosi o ilustrație din lumea calculatoarelor. Când un fișier este șters din sistem, el nu încetează să existe; doar încetează să fie vizibil sau utilizabil. El rămâne pe disc și poate fi recuperat ulterior de programe specializate de „dezgropare.” Dar dacă discul respectiv este topit prin ardere, distrus cumva fizic, fișierul respectiv este pierdut pentru veșnicie. Tot așa se întâmplă cu ființele vii. La moarte, ele „ies din sistem,” dar continuă să existe în copie, în „cărți.” La moartea a doua, ele sunt îndepărtate complet din memorie, încetează să mai ocupe un loc în cărți, sunt deconectate pentru totdeauna de la viață. Specificul lor legat de ADN, personalitate, identitate, fapte gânduri și vorbe, totul este pierdut pentru totdeauna. Atunci când este șters din cartea vieții, un nume este radiat definitiv. Dintr-o astfel de stare nu mai există întoarcere.

O asemenea lucrare este traumatică pentru Dătătorul vieții, și nu va fi permisă fără avertizări sau precauții uriașe. Ieșirea definitivă din rețeaua vieții nu este o joacă pentru Tatăl nostru ceresc. Este cea mai gravă situație cu care a fost confruntat vreodată, și pe care a încercat să o prevină cu cel mai mare sacrificiu care se putea face: Pierderea veșnică a singurului Său Fiu. Așa ceva cere din partea noastră o abordare sobră și responsabilă, un interes profund, o atitudine de maximă reverență, o cercetare permanentă. Doar așa vom putea onora gestul Său glorios. Doar așa Îl vom putea mângâia odată, în clipa aceea când va fi obligat să accepte ruperea din ființa Sa a milioane de oameni și îngeri.

Măcar atât, dacă n-am fost alături de El atunci când a fost constrâns să Se despartă de iubitul Său Fiu pe însinguratul, teribilul, misteriosul și mortalul munte Moria.